

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Socialist Republic of Vietnam)

เมืองหลวง กรุงฮานอย

ที่ตั้ง ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทางตะวันออกเฉียงของคาบสมุทรอินโดจีน ระหว่างเส้นลองจิจูดที่ 102 องศา 10 ฟลิปดา กับ 109 องศา 30 ฟลิปดาตะวันออก และเส้นละติจูดที่ 8 องศา 30 ฟลิปดา กับ 23 องศา 22 ฟลิปดาเหนือ มีพื้นที่ 331,689 ตร.กม. (64% ของพื้นที่ประเทศไทย) รูปร่างประเทศยาวคล้ายตัว S ความยาวจากเหนือจรดใต้ 1,650 กม. ส่วนที่แคบที่สุดของประเทศกว้าง 50 กม.

อาณาเขต

ทิศเหนือ ติดกับจีน 1,297 กม.

ทิศตะวันตก ติดกับลาว 2,161 กม.

ทิศตะวันตกเฉียงใต้ ติดกับกัมพูชา 1,158 กม. และอ่าวไทย
ทิศตะวันออก ติดกับทะเลจีนใต้ ชายฝั่งยาว 3,444 กม.

ภูมิประเทศ พื้นที่ 3 ใน 4 ของเวียดนามเป็นภูเขาและป่าไม้ มีความหลากหลายทางชีวภาพสูง เวียดนามมีพื้นที่ราบ 310,070 ตร.กม. ที่เหลือเป็นไหล่เขาและหมู่เกาะมากกว่า 3,000 เกาะ เรียงรายตั้งแต่อ่าวตังเกี๋ยจนถึงอ่าวไทย ภาคเหนือส่วนใหญ่เป็นภูเขาสูง มียอดเขาฟานซีปาน ใน จ.ลาวกาย สูง 3,143 ม. (สูงที่สุดในคาบสมุทรมอินโดจีน) แม่น้ำสำคัญคือ แม่น้ำแดง บริเวณปากแม่น้ำเป็นดินดอนสามเหลี่ยมที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก และเป็นที่ตั้งของเมืองหลวงฮานอย ภาคกลางเป็นที่ราบสูง เต็มไปด้วยหินภูเขาไฟ หาดทราย เนินทราย และทะเลสาบ ภาคใต้ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง มีที่ราบลุ่มแม่น้ำโขงเป็นแหล่งเพาะปลูกที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ (40,000 ตร.กม.) และเป็นที่ตั้งของนครโฮจิมินห์ (หรือไซ่ง่อนเดิม)

ภูมิอากาศ เวียดนามมีพื้นที่แคบแต่ยาว ทำให้ภูมิอากาศแตกต่างกันมาก ภาคเหนือ อากาศค่อนข้างหนาวเย็น มี 4 ฤดู คือ ฤดูใบไม้ผลิ (มี.ค.-เม.ย.) ฤดูร้อน (พ.ค.-ก.ค.) ฤดูใบไม้ร่วง (ก.ย.-พ.ย.) และฤดูหนาว (ธ.ค.-ก.พ.) ภาคกลาง ค่อนข้างร้อน และเผชิญพายุไต้ฝุ่นในช่วงฤดูฝน สร้างความเสียหายให้ทุกปี ภาคใต้มีอากาศร้อนชื้นตลอดปีมีเพียง 2 ฤดู คือ ฤดูฝน (พ.ค.-ต.ค.) และฤดูแล้ง (พ.ย.-เม.ย.)

ประชากร 100.4 ล้านคน มากเป็นอันดับ 3 ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รองจากอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ และมากเป็นอันดับ 15 ของโลก ชาวเวียดนามหรือกึ่งเป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศ 85.3% มีชนกลุ่มน้อย 54 ชนเผ่ากระจายอยู่ตามเทือกเขาและที่ราบสูง คิดเป็น 14.3% ได้แก่ ไต๋ 1.9% ไท 1.9% เขมร 1.5% แซมร์ 1.4% ม้ง 1.4% หนุง 1.1% ฮวา 1% และอื่น ๆ 4.3% สัดส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : วัยเด็ก (0-14 ปี) 23.2% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 68.5% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 8.3% อายุขัยเฉลี่ยของประชากร 76.1 ปี อัตราการเพิ่มประชากรประมาณ 0.96% ประชากรที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน 3.6%

ศาสนา ส่วนใหญ่ไม่นับถือศาสนา 86.41% แต่นับถือบรรพบุรุษและลัทธิต่าง ๆ เช่น ฮวาเทอ 0.58% เก้าได๋ 1.02% พุทธนิกายมหายาน 4.79% คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก 6.1% โปรเตสแตนต์ 1% และอิสลาม 0.1%

ภาษา ภาษาราชการคือ ภาษาเวียดนาม ปัจจุบัน ภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากขึ้นเป็นภาษาที่ 2 และมีการใช้ภาษาอื่น ๆ อีก เช่น จีน เขมร ฝรั่งเศส และภาษาแถบเทือกเขา (มอญ-เขมร และมาลาโย-โพลีเนเซีย)

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ (อายุ 15 ปีขึ้นไป) 95.8% ระบบการศึกษาภาคบังคับมีคุณภาพ รัฐบาลให้ความสำคัญต่อการปฏิรูประบบการศึกษา โดยเร่งพัฒนาการศึกษาในระดับต่าง ๆ ให้เทียบเท่ามาตรฐานสากล เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์รองรับการพัฒนาประเทศ

การก่อตั้งประเทศ

เวียดนามอยู่ภายใต้การปกครองของจีนมากกว่า 1,000 ปี และได้รับอิสรภาพเมื่อปี 2024 ต่อมา มีปัญหาขัดแย้งทางศาสนากับฝรั่งเศสในยุคล่าอาณานิคม ทำให้ต้องสูญเสียดินแดนให้ฝรั่งเศส และตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสทั้งปี 2401-2426

การต่อสู้เพื่อเอกราชของเวียดนาม นำโดยโฮจิมินห์ ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีนและผู้นำองค์การสันนิบาตเพื่อเอกราชของเวียดนามหรือเวียดนามห์ (Viet Minh) เริ่มขึ้นเมื่อปี 2484 ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นเข้ายึดครองประเทศในอินโดจีน จนกระทั่งแพ้สงครามเมื่อปี 2488 จักรพรรดิเบาได๋ (Bao Dai) กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์เหงียนสละราชสมบัติ โฮจิมินห์จึงประกาศเอกราชเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นแบบสาธารณรัฐ และจัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวขึ้นบริหารประเทศ กลายเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามระหว่างเวียดนามกับฝรั่งเศส โดยฝรั่งเศสแพ้สงครามที่เดียนเบียนฟู และจัดทำสนธิสัญญาเจนีวาปี 2497 แต่สหรัฐฯ และชาวเวียดนามในภาคใต้บางส่วนไม่ต้องการรวมกับรัฐบาลของโฮจิมินห์ จึงแบ่งเวียดนามออกเป็น 2 ประเทศ โดยใช้เส้นละติจูดที่ 17 องศาเหนือเป็นเส้นแบ่ง เวียดนามเหนือปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์ ภายใต้การนำของโฮจิมินห์ ส่วนเวียดนามใต้ปกครองในระบอบประชาธิปไตย

สงครามระหว่างเวียดนามเหนือกับเวียดนามใต้เกิดจากเหตุผลเพื่อการรวมชาติ สหรัฐฯ สนับสนุนเวียดนามใต้และร่วมรบในสงคราม ส่งผลให้สงครามเวียดนามกลายเป็นสมรภูมิรบยืดเยื้อ (ปี 2500-2518) ที่สร้างความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงแก่ทั้งสองฝ่าย สหรัฐฯ พ่ายแพ้และประกาศถอนทหารออกจากเวียดนามใต้เมื่อปี 2516 การสู้รบยุติลงหลังจากกองทัพเวียดนามใต้ประกาศยอมแพ้ต่อเวียดนามเหนือเมื่อ 30 เม.ย.2518 เวียดนามเปลี่ยนชื่อเมืองไซ่ง่อนเป็นโฮจิมินห์ (Ho Chi Minh City) เพื่อเป็นเกียรติแก่โฮจิมินห์ผู้นำการต่อสู้เพื่อเอกราชที่เสียชีวิตเมื่อปี 2512 และประกาศรวมประเทศโดยเปลี่ยนชื่อเป็นสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเมื่อ 2 ก.ค.2519

วันชาติ 2 ก.ย. (ตรงกับวันประกาศเอกราชจากฝรั่งเศส 2 ก.ย.2488)

การเมือง ปกครองในระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ ประธานาธิบดีเป็นประมุขและผู้บัญชาการกองทัพ โดยตำแหน่ง

ฝ่ายบริหาร : นรม.เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร ดูแลการบริหารประเทศให้เป็นไปตามนโยบายของพรรคฯ คณะผู้บริหารมีวาระ 5 ปี (ปี 2564-2569) การปกครองส่วนภูมิภาคประกอบด้วย 58 จังหวัด กับอีก 5 นคร คือ ฮานอย โฮจิมินห์ หายฟ่อง ดานัง และเกิ่นเทอ แต่ละจังหวัดมีคณะกรรมการประชาชนทำหน้าที่บริหารงานในท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ นโยบาย และกฎระเบียบต่าง ๆ โดยได้รับงบประมาณจากส่วนกลางโดยตรง ข้าราชการแต่งตั้งโดยตรงจากส่วนกลาง จึงมีอำนาจตัดสินใจอย่างเต็มที่

ฝ่ายนิติบัญญัติ : เป็นระบบสภาเดียว คือ สภาแห่งชาติ (National Assembly) ปัจจุบันมีสมาชิก 500 คน มาจากการเลือกตั้งเมื่อ 23 พ.ค.2564 วาระ 5 ปี ประชุมปีละ 2 ครั้ง ตามรัฐธรรมนูญ สภาแห่งชาติมีอำนาจสูงสุดในการกำหนดนโยบายทั้งภายในและต่างประเทศ ทำหน้าที่บัญญัติและแก้ไขกฎหมาย แต่งตั้ง

ประธานาธิบดีตามที่พรรคเสนอ ให้การรับรองหรือถอดถอน นรม. ตามที่ประธานาธิบดีเสนอ รวมทั้งแต่งตั้ง ครม. ตามที่ นรม. เสนอ

ฝ่ายตุลาการ : มี 3 ระดับ คือ ศาลประชาชนสูงสุด ศาลจังหวัดหรือเทียบเท่า ศาลอำเภอหรือเทียบเท่า ฝ่ายทหารมีตุลาการศาลทหาร ประธานศาลในระดับต่าง ๆ แต่งตั้งโดยประธานาธิบดี ด้วยความเห็นชอบของประชาชนในระดับนั้น ๆ มีวาระ 5 ปี นอกจากคณะผู้พิพากษาแล้ว ยังมี “ที่ปรึกษาประชาชน” ร่วมด้วย เนื่องจากผู้พิพากษาในเวียดนามไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติด้านกฎหมาย

พรรคการเมือง : มีพรรคการเมืองเดียวคือ พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม ยึดแนวทางมาร์กซ์-เลนิน ในการบริหารประเทศ โดยมีอำนาจสูงสุดตามรัฐธรรมนูญที่ประกาศใช้เมื่อปี 2535 โครงสร้างอำนาจหลักของพรรคคอมมิวนิสต์ ประกอบด้วย 1) **คณะกรรมการกลางพรรคฯ** จำนวน 200 คน เลือกตั้งโดยผู้แทนสมาชิกพรรคฯ มากกว่า 5.1 ล้านคนทั่วประเทศ ทำหน้าที่กำหนดจัดการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคฯ เลือกคณะผู้นำและคณะกรรมการเมือง (โปลิตบูโร) ทุก 5 ปี กำหนดนโยบายด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม รวมทั้งตรวจสอบระบบการทำงานและการปฏิบัติตามมติพรรค) 2) **คณะกรรมการเมือง (โปลิตบูโร)** เลือกตั้งโดยคณะกรรมการกลางพรรคฯ ตามกฎหมายมีจำนวน 18 คน (จนถึงเมื่อ ส.ค.2567 มีจำนวน 15 คน) เป็นศูนย์กลางอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมการดำเนินงานที่ ครม. นำไปปฏิบัติให้เป็นไปตามแนวทางที่กำหนด และ 3) **สำนักเลขาธิการ** เลขาธิการพรรคฯ (เลือกโดยคณะกรรมการเมือง) คนปัจจุบันคือ พล.ต.อ.โต เลิม (To Lam)

เศรษฐกิจ เวียดนามเป็นประเทศกำลังพัฒนา ดำเนินนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจหรือนโยบาย Doi Moi เมื่อ ค.ศ.2529 โดยเปลี่ยนผ่านจากประเทศเกษตรกรรมไปสู่ประเทศอุตสาหกรรม และมีระบบเศรษฐกิจแบบตลาด ภายใต้การควบคุมของรัฐบาล กระจายอำนาจทางเศรษฐกิจไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น โดยเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (World Trade Organization-WTO) เมื่อปี 2550 และจัดทำข้อตกลงการค้าเสรี 16 ฉบับ อาทิ ข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างเกาหลีใต้-เวียดนาม ข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างสหภาพเศรษฐกิจยูเรเชีย-เวียดนาม และข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างสหภาพยุโรป-เวียดนาม ทั้งนี้ รัฐบาลเวียดนามเห็นความจำเป็นในการปฏิรูปเศรษฐกิจเพื่อรักษาการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างแข็งแกร่ง อาทิ การปฏิรูปวิสาหกิจที่มีรัฐเป็นเจ้าของ การลดกฎระเบียบราชการที่ยุ่งยาก การเพิ่มความโปร่งใสในภาคธุรกิจ ลดระดับสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในภาคการธนาคาร และเพิ่มความโปร่งใสในภาคการเงิน

เวียดนามตั้งเป้าหมายมุ่งพัฒนาประเทศให้เป็นประเทศพัฒนาแล้ว และเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ที่มีรายได้ประชากรต่อหัวระดับสูงภายในปี 2588 โดยแบ่งการพัฒนาเป็น 3 ระยะ คือ 1) เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่มีอุตสาหกรรมทันสมัยและพื้นฐานประเทศที่มีรายได้ปานกลางค่อนข้างต่ำภายในปี 2568 2) เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่มีอุตสาหกรรมทันสมัยและมีรายได้ปานกลางระดับสูงภายในปี 2573 และ 3) เป็นประเทศพัฒนาแล้วที่มีรายได้สูงภายในปี 2588

เศรษฐกิจเวียดนามห้วง ม.ค.-ก.ย.2567 เติบโต 7.4% เพิ่มขึ้นจากไตรมาสแรกและไตรมาสที่ 2 ของปี 2567 ที่เติบโต 5.66% และ 6.93% ตามลำดับ (กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) ประเมินว่า

เศรษฐกิจเวียดนามในปี 2567 จะเติบโต 6.1% เพิ่มจากเมื่อปี 2566 ซึ่งอยู่ที่ 5.8%) ส่วนหนึ่งเพราะการเมืองมีเสถียรภาพ ความเข้มแข็งด้านการป้องกันประเทศ และการขยายความสัมพันธ์กับมิตรประเทศ

นายฝั่ม มิญ จิ๊ญ นายรัฐมนตรีเวียดนาม แถลงเมื่อต้น ต.ค.2567 ให้คำมั่นจะผลักดันเศรษฐกิจขยายตัวอย่างน้อย 7% ต่อปี โดยสั่งการให้กระทรวงการคลังประเมินความเสี่ยงการออกตราสารหนี้มูลค่า 4,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในประเทศ ควบคุมราคาสินค้าและการบริการให้เหมาะสม เพิ่มรายได้แผ่นดินอย่างน้อย 10% และการใช้จ่ายเพื่อการพัฒนาประเทศ ลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็น เร่งการเปลี่ยนผ่านทางเทคโนโลยี เช่น ส่งเสริมการออกใบแจ้งหนี้แบบอิเล็กทรอนิกส์ แก้ไขปัญหาคั่งค้าง เช่น โครงสร้างหนี้ที่มีปัญหา ปรับโครงสร้างสายการบินเวียดนาม ปรับโครงสร้างที่พักอาศัยของประชาชน พัฒนาบุคลากรด้านเซมิคอนดักเตอร์และปัญญาประดิษฐ์ (AI) รวมทั้งรณรงค์ให้ชาวเวียดนามใช้สินค้าที่ผลิตในประเทศ เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญของเวียดนาม ได้แก่ ถ่านหิน บอไซต์ ป่าไม้ น้ำมัน และโลหะมีค่า เช่น ทองคำ และทองแดง ผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญและอยู่ในอันดับต้นของโลก ได้แก่ ข้าว กาแฟ และมะม่วงหิมพานต์ อุตสาหกรรมสำคัญ เช่น การแปรรูปอาหาร สิ่งทอ รองเท้า เครื่องจักร เหมืองแร่ เหล็กกล้า ซีเมนต์ และปุ๋ยเคมี เป็นต้น

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : ด่งเวียดนาม (Vietnam Dong-VND)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 24,177.00 ด่งเวียดนาม : 1 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 บาท : 722.94 ด่งเวียดนาม (ต.ค.2567)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ (ปี 2566)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 465,810 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ม.ค.-ต.ค.2567)

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 7.4% (ม.ค.-ก.ย.2567)

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อเดือน : 4,284.5 ดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2567)

แรงงาน : 52.4 ล้านคน

อัตราการว่างงาน : 2.27%

อัตราเงินเฟ้อ : 3.4%

เงินทุนสำรอง : 96,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

หนี้สาธารณะ : 37% ของ GDP

หนี้ต่างประเทศ : 33% ของ GDP

มูลค่าการส่งออก : 265,090 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ม.ค.-ส.ค.2567)

สินค้าส่งออกที่สำคัญ : โทรศัพท์และส่วนประกอบ สินค้าอิเล็กทรอนิกส์คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม และรองเท้า

ตลาดส่งออกหลัก : สหรัฐฯ จีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหภาพยุโรป อาเซียน

มูลค่าการนำเข้า : 246,020 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ม.ค.-ส.ค.2567)

สินค้านำเข้าที่สำคัญ : สินค้าอิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ โทรศัพท์และส่วนประกอบ ผ้าทุกชนิด และวัตถุดิบพลาสติก

ตลาดนำเข้าหลัก : จีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหรัฐฯ และอาเซียน

มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ : 24,800 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ม.ค.-ก.ย.2567)

การทหาร กองทัพประชาชนเวียดนามมีกำลังประจำการทั้งสิ้นประมาณ 450,000 นาย มีประธานาธิบดีเป็นผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพโดยตำแหน่ง และมีสภากลาโหมและความมั่นคง (ประธานาธิบดีเป็นประธาน) เป็นองค์กรที่ปรึกษากำกับดูแล งบประมาณทางทหารปี 2567 ประมาณ 7,390 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ทบ. มีกำลังพลประมาณ 380,000 นาย ยุทโธปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ รถถังหนัก รถถังเบา รถสายพานลำเลียงพล ปืนใหญ่ลากจูง ปืนใหญ่อัตตาจร จรวดหลายลำกล้อง เครื่องยิงลูกระเบิด อาวุธต่อสู้อากาศยาน อาวุธต่อสู้รถถัง และจรวดนำวิถีพื้นสู่อากาศ ควบคุมการยิงด้วยเรดาร์

ทร. กำลังพลประมาณ 40,000 นาย (รวมนาวิกโยธินประมาณ 27,000 นาย) ศูนย์บัญชาการกองทัพเรือตั้งอยู่ที่นครโฮฟอง ยุทโธปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ เรือดำน้ำชั้น Kilo และ Sang-O เรือฟรีเกตชั้น Gepard, Petya, Savage และ Barnegat เรือคอร์เวต เรือเร็วโจมตีอาวุธนำวิถี เรือเร็วโจมตีตอร์ปิโด เรือเร็วโจมตีปืน เรือตรวจการณ์ เรือยกพลขึ้นบก เรือระบายพล เรือสงครามทุ่นระเบิด เรือสำรวจ เรือลำเลียง เรือตรวจการณ์ขนาดเล็ก เรือน้ำมัน อู่ลอย อากาศนาวิ และยุทโธปกรณ์ประจำหน่วยนาวิกโยธิน

ทอ. และกองป้องกันภัยทางอากาศ กำลังพลประมาณ 30,000 นาย (กำลังป้องกันภัยทางอากาศ 15,000 นาย) ยุทโธปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องบินขับไล่ เครื่องบินโจมตี เครื่องบินฝึก เครื่องบินลาดตระเวนถ่ายภาพ เครื่องบินลาดตระเวนทางทะเล เครื่องบินลำเลียง เฮลิคอปเตอร์โจมตีและปราบเรือดำน้ำ เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง และจรวดนำวิถี

กำลังป้องกันชายแดน 40,000 นาย หน่วยยามฝั่ง 40,000 นาย กองรักษาความปลอดภัยประจำสุสานโฮจิมินห์ 10,000 นาย กองบัญชาการสงครามอิเล็กทรอนิกส์ 10,000 นาย ทหารกองหนุนประมาณ 5,000,000 นาย และอาสาสมัครติดดินแดน ประมาณ 200,000 คน

เงินเดือนพื้นฐานใหม่ของ จนท. ลูกจ้างภาครัฐ และกองทัพ อยู่ที่ 1,800,000 ด่งเวียดนาม/เดือน เพิ่มจากเดิมซึ่งอยู่ที่ 1,490,000 ด่งเวียดนาม/เดือน

ปัญหาด้านความมั่นคง

ปัญหาด้านความมั่นคงของเวียดนามที่สำคัญ คือ 1) เสถียรภาพภายในพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม และการเปลี่ยนผ่านทางการเมือง 2) ความขัดแย้งเรื่องการอ้างกรรมสิทธิ์เหนือหมู่เกาะพาราเซลและหมู่เกาะสแปรตลีในทะเลจีนใต้ โดยเฉพาะกับจีน 3) ปัญหาเรือประมงเวียดนามลักลอบทำประมงในน่านน้ำประเทศเพื่อนบ้าน 4) ความเคลื่อนไหวของกลุ่มต่อต้านรัฐบาล เพื่อโค่นล้มพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม และเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตย 5) การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อ

สังคมออนไลน์เกี่ยวกับประเด็นทางการเมืองและสังคมในเชิงต่อต้านรัฐ 6) ปัญหาการทุจริตเชิงโครงสร้างในภาครัฐ กองทัพ และเอกชน และ 7) ปัญหาขาดแคลนพลังงานในประเทศ

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ ที่สำคัญ เช่น ADB, APEC, ARF, ASEAN, CICA, CP, EAS, FAO, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC (NGOs), ICRM, IDA, IFAD, IFC, IFRCs, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITSO, ITU, MIGA, NAM, OIF, OPCW, PCA, UN, UNCTAD, UNESCO, UNIDO, UNWTO, UPU, WCO, WFTU (NGOs), WHO, WIPO, WMO และ WTO

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เวียดนามยังขาดแคลนนักวิทยาศาสตร์ นักวิชาการ นักค้นคว้า และนักวิจัย เนื่องจากได้รับการจัดสรรงบประมาณการวิจัยและการพัฒนาในระดับต่ำ (2% ของงบประมาณทั้งหมด) แต่ก็ได้รับการสนับสนุนจากภาคเอกชนเพิ่มขึ้นอย่างมากจาก 30% เมื่อปี 2558 เป็น 48% เมื่อปี 2563 ของการลงทุนทั้งหมดในภาควิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เนื่องจากภาคเอกชนให้ความสำคัญและตระหนักว่า วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเกือบทุกด้าน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันเศรษฐกิจ และปรับปรุงผลิตภาพแรงงาน โดยเฉพาะในยุคการปฏิวัติอุตสาหกรรม 4.0 และในห่วงโซ่มูลค่าที่กำหนดเป้าหมายเป็นประเทศพัฒนาแล้วที่มีรายได้สูงในปี 2588 นอกจากนี้ เวียดนามยังมีแผนการสร้างเครือข่ายนักวิทยาศาสตร์เวียดนามโพ้นทะเล และริเริ่มเครือข่ายศูนย์วิจัยที่มีชื่อเสียง เพื่อเชื่อมโยงสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งชาติที่สำคัญกับสถาบันหุ้นส่วนในต่างประเทศ จูงใจให้ชาวเวียดนามโพ้นทะเลที่มีความรู้ ความชำนาญ ทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเดินทางกลับประเทศ เพื่อถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยีในเวียดนาม **ด้านเทคโนโลยี** เวียดนามนำเทคโนโลยี โดยเฉพาะเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้ในหลายภาคส่วน โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรม เนื่องจากรัฐบาลเล็งเห็นว่า เศรษฐกิจดิจิทัลเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญสำหรับการพัฒนา และอนุมัติยุทธศาสตร์โครงสร้างพื้นฐานทางดิจิทัลจนถึงปี 2568 และการพัฒนาจนถึงปี 2573 โดยตั้งเป้าหมายก่อสร้างเคเบิลใยแก้วนำแสงใต้ทะเลอย่างน้อย 2 แห่ง จัดตั้งศูนย์ข้อมูลปัญญาประดิษฐ์ (AI) พัฒนาศูนย์กลางฐานข้อมูลที่ได้มาตรฐานที่มีการใช้พลังงานไฟฟ้าในดาต้าเซ็นเตอร์ (Power Usage Effectiveness-PUE) ไม่เกิน 1.4 ให้ประชาชนมีบัตรประชาชนและลายเซ็นต่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อเข้าถึงบริการได้อย่างทั่วถึง ส่วนในปี 2573 ประชาชนกว่า 99% จะสามารถเข้าถึงโทรศัพท์มือถือที่มีระบบอินเทอร์เน็ต 5G ทั้งนี้ หากเวียดนามเปลี่ยนผ่านทางเทคโนโลยีสำเร็จตามยุทธศาสตร์ดังกล่าว จะทำให้บรรลุการเป็นรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์และเศรษฐกิจดิจิทัล 50 อันดับแรกของโลกและอันดับ 3 ของอาเซียน **ด้านดาวเทียม** เวียดนามเป็น 1 ใน 5 ประเทศในอาเซียนที่มีเทคโนโลยีด้านดังกล่าว นอกจากสิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และไทย โดยพัฒนาการผลิตดาวเทียมที่ละชิ้น เป้าหมายเพื่อควบคุมและพัฒนาดาวเทียมที่มีน้ำหนักสูงถึง 180 กก.

การขนส่งและโทรคมนาคม ทางบก มีถนนครอบคลุมทั่วประเทศ ระยะทางรวม 595,201 กม. เชื่อมต่อกับ จีน ลาว และกัมพูชา โดยเปิดใช้งานทางด่วนเชื่อมระหว่างท่าอากาศยาน Van Don-เมือง Mong Cai จังหวัด

กว่างนิญ (ติดจีน) เมื่อ 1 ก.ย.2565 ซึ่งเชื่อมระหว่างท่าอากาศยาน เขตเศรษฐกิจพิเศษ และจุดผ่านแดนถาวร ที่ติดจีน ระบบราง มีเส้นทางรถไฟยาว 3,143 กม. เชื่อมต่อไปยังจีน มองโกเลีย และรัสเซีย รวมทั้งมี แผนพัฒนารถไฟความเร็วสูงเชื่อมภาคเหนือกับภาคใต้ ระยะทางรวม 1,541 กม. ซึ่งคาดว่าจะแล้วเสร็จ ภายในปี 2588 ส่วนโครงการสร้างรถไฟฟ้าใต้ดินและบนดิน ความยาวทั้งสิ้น 19.7 กม. โดยเริ่มก่อสร้าง รถไฟฟ้าใต้ดินสายแรกในนครโฮจิมินห์ความยาว 1.8 กม. เชื่อมระหว่างสถานีไซ่ง่อน โอเปราเฮาส์กับทาง รถไฟฟ้าบนดิน ใกล้สวนบาเซิน สร้างถนน Motorway เชื่อมจากเหนือจรดใต้ ส่วนเมืองใหญ่ ได้แก่ กรุง ฮานอย และนครโฮจิมินห์

ทางน้ำ มีโครงข่ายการเดินเรือในประเทศยาว 47,130 กม. และมีท่าเรือ (ทาง ทะเล) ขนาดใหญ่ 19 แห่ง ที่สำคัญคือ ท่าเรือไฮฟอง ทางภาคเหนือ ท่าเรือดานัง และท่าเรือนานาชาติ Cam Ranh ในภาคกลาง และท่าเรือโฮจิมินห์ในภาคใต้

ทางอากาศ มีท่าอากาศยานพลเรือน 22 แห่ง ท่าอากาศยานระหว่างประเทศ ที่ใหญ่ที่สุดคือ ท่าอากาศยานเตินเซินญีต ที่นครโฮจิมินห์ และมีโครงการสร้างท่าอากาศยานระหว่างประเทศ ขนาดใหญ่ของภูมิภาค จังหวัดด่งนาย ในภาคใต้ กำหนดแล้วเสร็จในปี 2568 รวมทั้งมีแผนจะพัฒนาสายการบิน เวียดนามเป็นสายการบินใหญ่อันดับ 2 ของภูมิภาค

โทรคมนาคม มีผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ (smartphone) จนถึง มิ.ย.2567 ประมาณ 100.7 ล้านเลขหมาย จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 78.1 ล้านคน รหัสอินเทอร์เน็ตประเทศ .vn มีระบบเคเบิลใต้น้ำเชื่อมต่อกับไทย ฟิลิปปินส์ ญี่ปุ่น และสหรัฐฯ มีสถานีดาวเทียมที่ได้รับความช่วยเหลือจาก อดีตสหภาพโซเวียต 2 แห่ง มีดาวเทียมสื่อสาร “Vinasat 1” มูลค่า 200 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ส่งขึ้นสู่วงโคจร เมื่อปี 2551 และ “Vinasat 2” เมื่อ พ.ค.2555 ทั้งนี้ กระทรวงข่าวสารและการสื่อสารยุติการให้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ด้วยระบบ 2G ทั่วประเทศ ตั้งแต่ 15 ต.ค.2567 เนื่องจากเป็นเทคโนโลยีที่ล้าสมัยและมี ข้อจำกัดในการใช้งาน ใช้ทรัพยากรคลื่นความถี่ไม่คุ้มค่า และเพื่อลดภาระในการบำรุงรักษาโครงข่าย รวมถึง อุปกรณ์ที่เริ่มขาดแคลนและมีราคาสูง แต่มีผู้ใช้บริการ 2G ลดลง (จนถึง 10 ก.ย.2567 มีจำนวน 771,072 เลขหมาย)

การเดินทาง สายการบินไทยมีเที่ยวบินตรงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ-ฮานอย (1 ชม. 50 นาที) และนครโฮจิมินห์ (1 ชม. 40 นาที) สายการบินการบินไทย ให้บริการเที่ยวบินจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ-ฮานอย นครโฮจิมินห์ และท่าอากาศยานภูเก็ต-โฮจิมินห์ สายการบิน Bangkok Airways ให้บริการเที่ยวบินจากท่าอากาศยาน สุวรรณภูมิ-ฮานอย นครโฮจิมินห์ และดานัง สายการบิน Air Asia มีเที่ยวบินตรงดอนเมือง-ฮานอย นครโฮจิมินห์ ดานัง และญาจาง สายการบินนกแอร์ให้บริการเที่ยวบินตรงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ-โฮจิมินห์ ขณะที่เวียดนาม มีสายการบิน Vietnam Airlines สายการบิน VietJet Air และสายการบิน Jetstar Airways ระหว่างฮานอย-ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ และนครโฮจิมินห์-ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ เป็นต้น เวลาในเวียดนามเท่ากับเวลา ในไทย (UTC +7 ชม.) นักท่องเที่ยวไทยเดินทางเข้าเวียดนามได้โดยไม่ต้องขอรับการตรวจลงตรา และสามารถอยู่ในเวียดนามได้ 45 วัน ทั้งนี้ รัฐบาลเวียดนามตรวจลงตราหนังสือเดินทางอิเล็กทรอนิกส์ (e-visa)

ให้แก่ประชาชน 80 ประเทศ ตั้งแต่ 15 ส.ค.2566 โดยผู้ที่ถือ e-visa สามารถพำนักในเวียดนามเป็นเวลา 90 วัน สำหรับการเข้าออกครั้งเดียวหรือเข้าออกแบบหลายครั้งผ่านท่าอากาศยานนานาชาติ 13 แห่ง ด่านชายแดนระหว่างประเทศ 16 แห่ง และผ่านท่าเรือ 13 แห่งทั่วประเทศ ส่วนผู้ที่ได้รับการยกเว้นการตรวจลงตราจาก 13 ประเทศ สามารถพำนักในเวียดนามได้ 45 วัน

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม 1) การปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ กองทัพและภาคเอกชน 2) การปราบปรามกลุ่มต่อต้านรัฐบาลเวียดนามทั้งในและต่างประเทศ 3) ความเคลื่อนไหวของเวียดนามกรณีปัญหาขัดแย้งในทะเลจีนใต้และการดำเนินความสัมพันธ์กับจีน 4) การแข่งขันอิทธิพลของมหาอำนาจในอินโดจีน/ลุ่มน้ำโขงรวมทั้งเวียดนาม 5) การส่งเสริมความมั่นคงด้านพลังงานของเวียดนาม 6) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานภายในประเทศเพื่อเชื่อมต่อกับภูมิภาค และ 7) การพัฒนาและการส่งเสริมเศรษฐกิจ เฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และเคมีคอนดักเตอร์

ความสัมพันธ์ไทย-เวียดนาม

ไทยและเวียดนามสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตครบรอบ 45 ปี เมื่อ 6 ส.ค.2564 ความสัมพันธ์เป็นไปโดยราบรื่น มีการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างกันอย่างต่อเนื่อง มีความร่วมมือและประสานงานอย่างใกล้ชิด ทั้งด้านการเมือง การทหาร และความมั่นคง การค้า การลงทุนด้านประมง แรงงาน อาญา พลังงาน การท่องเที่ยว ความร่วมมือด้านวิชาการ ความร่วมมือเพื่อการพัฒนา รวมทั้งความร่วมมือในภูมิภาคในกรอบพหุภาคี และส่งเสริมกันและกันในเวทีระหว่างประเทศ การพัฒนาความสัมพันธ์และความร่วมมือที่ผ่านมายู่บนพื้นฐานของผลประโยชน์ร่วมกันในเชิงหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ ส่วนปัญหาความขัดแย้งระหว่างไทย-เวียดนามส่วนใหญ่สามารถแก้ไขได้คล่องโดยสันติวิธี ทั้งปัญหาประมง และปัญหาการจัดระเบียบทางทะเล

ด้านการค้า ปี 2567 เวียดนามเป็นคู่ค้าอันดับ 6 ของไทยในโลก และอันดับ 3 ของไทยในอาเซียน รองจากมาเลเซียและสิงคโปร์ มูลค่าการค้าทวิภาคีรวม (ม.ค.-ส.ค.2567) อยู่ที่ 488,337.86 ล้านบาท (ไทยและเวียดนามกำหนดเป้าหมายเพิ่มมูลค่าการค้าระหว่างกันสูงถึง 910,000 ล้านบาท (25,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) ภายในปี 2568 ไทยเป็นฝ่ายได้ดุลการค้า 52,045.36 ล้านบาท โดยเวียดนามเป็นตลาดส่งออกอันดับ 1 ของไทยในอาเซียน และเป็นตลาดส่งออกอันดับ 4 ของไทยกับโลก ซึ่งไทยส่งออกไปเวียดนามมูลค่า 270,191.61 ล้านบาท เพิ่มจากเมื่อปี 2566 ซึ่งอยู่ที่ 248,250.82 ล้านบาท ขณะที่เวียดนามเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 4 ของไทยในอาเซียน รองจากมาเลเซีย อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ และเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 10 ของไทยกับโลก โดยห้วง ม.ค.-ส.ค.2567 ไทยนำเข้าจากเวียดนามมูลค่า 218,146.25 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2566 ซึ่งอยู่ที่ 181,683.77 ล้านบาท สินค้าส่งออกของไทย : รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ น้ำมันสำเร็จรูป เม็ดพลาสติก เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์ ทองแดงและของทำด้วยทองแดง เครื่องดื่ม ผลิตภัณฑ์ยาง เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักรกล สินค้าอุตสาหกรรมอื่น ๆ ผ้าผืน ผลิตภัณฑ์พลาสติก หนังสือและผลิตภัณฑ์หนังสือพิมพ์และนิตยสาร เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ และ กระจาด

และผลิตภัณฑ์กระดาษ สินค้านำเข้าจากเวียดนาม : เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ แผงวงจรไฟฟ้า เคมีภัณฑ์ น้ำมันดิบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ ผัก ผลไม้และของปรุงแต่งจากผัก/ผลไม้ สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ รองเท้า กาแฟ ชา เครื่องเทศ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ ผ้าฝ้าย ผลิตภัณฑ์ทำจากพลาสติก เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ ลวดและสายเคเบิล ด้านการลงทุนระหว่าง ม.ค.-พ.ค.2567 ไทยลงทุนในเวียดนามสูงเป็นอันดับ 9 จาก 143 ประเทศที่เข้ามาลงทุนในเวียดนาม โครงการลงทุนรวม 746 โครงการ มูลค่ากว่า 470,122 ล้านบาท สาขาการลงทุนที่สำคัญ ได้แก่ โครงสร้างพื้นฐาน เขตอุตสาหกรรม อสังหาริมทรัพย์ การเกษตร ค้าปลีก พลังงาน สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยีขั้นสูง และอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

ข้อตกลงสำคัญ : ไทยกับเวียดนามมีความตกลงและบันทึกความเข้าใจมากกว่า 50 ฉบับ ที่สำคัญคือ ความตกลงจัดตั้งคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจ (18 ก.ย.2534) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือในอุตสาหกรรมก๊าซธรรมชาติ (30 ต.ค.2534) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือเรื่องการผลิตข้าวและส่งออกข้าว (19 ส.ค.2535) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน (23 ธ.ค.2535) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว (16 มี.ค.2535) ความตกลงทางด้านวัฒนธรรม (8 ส.ค.2539) ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตทางทะเลระหว่างไทยและเวียดนามในอ่าวไทย (9 ส.ค.2540) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการควบคุมยาเสพติด สารออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และสารตั้งต้น (7 ต.ค.2541) บันทึกความเข้าใจระหว่างกองทัพเรือไทยกับกองทัพเรือเวียดนามว่าด้วยการลาดตระเวนร่วมและการจัดตั้งโครงข่ายการติดต่อสื่อสาร (14 มิ.ย.2542) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการเกษตร (21 ก.ค.2546) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการศึกษา (20 ก.พ.2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านวิชาการ (20 ก.พ.2547) ความตกลงว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม (21 ก.พ.2547) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการจัดการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก และการช่วยเหลือเหยื่อการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านแรงงาน (มิ.ย.2559) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม (ส.ค.2560) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและการค้า (ส.ค.2560) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านไปรษณีย์ โทรคมนาคม สารสนเทศและเทคโนโลยีดิจิทัล (ส.ค.2560) และบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือระหว่างธนาคารแห่งชาติเวียดนามกับธนาคารแห่งประเทศไทย (ส.ค.2560) เป็นต้น

นายฝั่ม มิญ จิ๊ญ
(Pham Minh Chinh)

ตำแหน่ง	- นายกรัฐมนตรีเวียดนาม (คนที่ 9) - สมาชิกกรมการเมือง (Politburo) ลำดับที่ 2
เกิด	10 ธ.ค.2501 (อายุ 67 ปี/ปี 2568) ที่จังหวัดทัยฮัว ภาคเหนือ
สถานภาพ	สมรส มีบุตร 2 คน เป็นบุตรสาว 1 คน และบุตรชาย 1 คน
การศึกษา	
ส.ค.2525-ก.ย.2527	- ประธานสมาคมนักศึกษาเวียดนามในโรมาเนีย
ปี 2527	- ปริญญาตรี ด้านวิศวกรรมโยธาและก่อสร้างอุตสาหกรรม เอกโครงสร้างเหล็ก มหาวิทยาลัย Technical University of Civil Engineering of Bucharest โรมาเนีย
ปี 2543	- ปริญญาเอก ด้านกฎหมาย
9 มี.ค.2553	- ดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ด้านวิทยาศาสตร์ความมั่นคง
ไม่ระบุปี	- ศึกษาหลายหลักสูตรที่สถาบันการเมืองแห่งชาติ Hoc Ho Chi Minh และได้รับปริญญาระดับสูง ด้านทฤษฎีทางการเมือง
ประวัติการทำงาน	
ส.ค.2525-ก.ย.2527	- เลขานุการคณะกรรมการสหภาพยุวชนคอมมิวนิสต์โฮจิมินห์ในโรมาเนีย
ก.ค.-ก.ย.2528	- ฝึกอบรมกิจการต่างประเทศ สถาบันวิเทศสัมพันธ์ (สถาบันการทูตแห่งเวียดนามในปัจจุบัน) กระทรวงการต่างประเทศ
ม.ค.2528-ส.ค.2530	- เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง กอง 6 กรมข่าวกรอง สังกัดหน่วยต่อต้านข่าวกรองของเวียดนาม (General Department of Security-GDS) กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ

- ก.ค.-ก.ย.2528 - อบรมกิจการต่างประเทศ สถาบันวิเทศสัมพันธ์ (สถาบันการทูตแห่งเวียดนามในปัจจุบัน) กระทรวงการต่างประเทศ
- ก.ย.2529-ก.ค.2530 - อบรมที่ School of Intelligence (International Academy ในปัจจุบัน) กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ส.ค.2530-ม.ค.2532 - เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง หน่วยข่าวกรองในภูมิภาคภาคใต้ กรมข่าวกรองสังกัด GDS กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ม.ค.2532-ม.ค.2533 - เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง กรมข่าวกรองในภูมิภาคภาคใต้ สังกัดหน่วยข่าวกรองเวียดนาม (General Department of Intelligence-GDI)
- ม.ค.2533-มี.ค.2534 - เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง กรมยุโรปและอเมริกา สังกัด GDI กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- มี.ค.2534-พ.ย.2537 - เจ้าหน้าที่กระทรวงการต่างประเทศ เลขานุการตรี เลขานุการโท สถานเอกอัครราชทูตเวียดนาม/บูคาเรสต์ โรมาเนีย
- พ.ย.2537-พ.ค.2542 - จนท.ข่าวกรอง กรมยุโรป สังกัด GDI กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- คณะทำงานของเลขานุการผู้นำกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ส.ค.2539-ม.ค.2540 - อบรมที่ People's Security University (People's Security Academy ในปัจจุบัน) กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ก.ย.2532-ก.ย.2544 - อบรมทฤษฎีการเมืองระดับสูง ที่ Senior Party School (Ho Chi Minh National Academy of Politics ในปัจจุบัน)
- พ.ค.2542-พ.ค.2549 - รองผู้อำนวยการและผู้อำนวยการกรมข่าวกรองเศรษฐกิจ-วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม สังกัด GDI กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- พ.ค.2549-ธ.ค.2552 - รองผู้อำนวยการ GDI รับผิดชอบข่าวกรองเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- เม.ย.2550 - ได้รับการเลื่อนยศเป็นพลตรี (ตำรวจ)
- ธ.ค.2552-ส.ค.2553 - รองผู้อำนวยการและผู้อำนวยการกรมใหญ่วิศวกรรม-โลจิสติกส์ กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ก.ค.2553 - ได้รับการเลื่อนยศเป็นพลโท (ตำรวจ)

ประวัติทางการเมือง

- ส.ค.2553-ส.ค.2554 - รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ รับผิดชอบวิศวกรรม โลจิสติกส์ การคลัง วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม
- สมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ 11
- ส.ค.2554-ก.พ.2558 - สมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่

- พรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ 11
- เลขธิการคณะกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์ประจำจังหวัดกว้างนิญ
 - สมาชิกคณะกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์ทหารเขต 3 กระทรวงกลาโหม
- ก.พ.2558-ม.ค.2559
- สมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
 - รองประธานคณะกรรมการธิการองค์กรของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
 - คณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ 12
- ก.พ.2559-เม.ย.2564
- สมาชิกกรมการเมือง (Politburo)
 - สมาชิกกรมการเมือง (Politburo)
 - เลขานุการคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
 - ประธานคณะกรรมการธิการองค์กรของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
 - ประธานคณะอนุกรรมการด้านความมั่นคงการเมืองภายในของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
 - สมาชิกคณะกรรมการกลางขับเคลื่อนการต่อต้านการทุจริต
 - สมาชิกสภาแห่งชาติ
 - ประธานสมาคมมิตรภาพของสมาชิกรัฐสภาเวียดนาม-ญี่ปุ่น
 - คณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ 13
- 20 ม.ค.2561
- รองประธานคณะอำนวยการสร้างเขตเศรษฐกิจพิเศษ
- 5 เม.ย.2564-ปัจจุบัน
- นายกรัฐมนตรี

คณะผู้เฝ้าเวียดนาม

เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม	To Lam
ประธานาธิบดี	Luong Cuong
ประธานสภาแห่งชาติ	Tran Thanh Man

คณะรัฐมนตรี

นรม.	Pham Minh Chinh
รอง นรม.	Tran Hong Ha
	Le Thanh Long
	Nguyen Hoa Binh
	Ho Duc Phoc
	Bui Thanh Son
รมว.กระทรวงกลาโหม	Phan Van Giang
รมว.กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ	Luong Tam Quang
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Bui Thanh Son
รมว.กระทรวงกิจการภายใน	Pham Thi Thanh Tra
รมว.กระทรวงยุติธรรม	Le Thanh Long
รมว.กระทรวงวางแผนและการลงทุน	Nguyen Chi Dung
รมว.กระทรวงการคลัง	Nguyen Van Thang
รมว.กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม	Nguyen Hong Dien
รมว.กระทรวงเกษตรและพัฒนาชนบท	Le Minh Hoan
รมว.กระทรวงคมนาคม	Tran Hong Minh
รมว.กระทรวงก่อสร้าง	Nguyen Thanh Nghi
รมว.กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	Nguyen Thi Phuong Hoa (รมช.รักษาการแทน)
รมว.กระทรวงข่าวสารและการสื่อสาร	Nguyen Manh Hung
รมว.กระทรวงแรงงาน ทหารพิการ และสังคมสงเคราะห์	Dao Ngoc Dung
รมว.กระทรวงวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว	Nguyen Van Hung
รมว.กระทรวงศึกษาธิการและการฝึกอบรม	Nguyen Kim Son
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Dao Hong Lan
รมว.กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	Huynh Thanh Dat
รมว.และประธานสำนักงานรัฐบาล	Tran Van Son
ผู้ตรวจการรัฐ	Doan Hong Phong

ประธานคณะกรรมการกิจการชนกลุ่มน้อย
ผู้ว่าการธนาคารชาติเวียดนาม

Do Van Chien
Nguyen Thi Hong

(ต.ค.2567)